

колелце, всѣко зжбче, всѣка бурмичка. За да прави тънките и точни части на часовниковата машинка, той измислилъ особени инструменти, понеже тѣзи, съ които работилъ въ желѣзарницата, били груби. Въ сжщото време Ришаръ измислялъ разни подобрения въ частигѣ на часовника, съ което той ставалъ по-точенъ.

Като Робинзонъ на пустия островъ, Ришаръ изнамѣрилъ нѣщо, което било извѣстно. Въ Англия и въ нѣкои мѣста на Франция вече знаели да правятъ часовници. Но тѣ били груби, голѣми, тежки, при това и много скъпи, та не могли да се разпространятъ навсѣде. Трѣбвало да се яви новъ изнамѣрвачъ, съ „лека ржка“, за да стане изнамѣрването извѣстно и достъпно за всички. Такава „лека ржка“ за джебнитѣ часовници била ржката на Даниелъ Ришаръ.

Всѣкога когато изработвалъ нова часть, или когато направѣлъ нѣкое подобрение въ устройството на машината, било празникъ за него. И не само за него. Всичкото население на селото Санъ, даже и на околнитѣ села, се живо интересувало отъ работата на Ришара. Дохождали при него да го питатъ „какъ върви постройката“, радвали се съ него на всѣки успѣхъ, давали му съвети, насърчавали го.

Следъ година и половина работа, окриляна отъ свѣтли надежди, най-после първиятъ часовникъ билъ готовъ. Часовникътъ запѣлъ своята пѣсень „тикъ-такъ“ и показвалъ времето.

Каква радостъ, какво тържество за Даниеля и каква гордостъ за баща му! Усилениятъ трудъ, постоянството се увѣнчали съ пълень успѣхъ.

Наистина часовникътъ билъ доста голѣмичъкъ и изисквалъ широкъ и дълбокъ джобъ. Но, нищо. Първата, мжчната стѣпка била направена.

Като постигналъ този успѣхъ, Ришаръ напусналъ